

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Όπως σ' όλο τό κόσμο, άπ' τό περασμένο αιώνα, ή έργατική τάξη άρχισε νά παίζει σπουδαίο ρόλο στή πολιτικοοικονομική ζωή κάθε χώρας, έτσι καί στήν Ελλάδα οί εργάτες σιγά-σιγά άποχτήσανε συνείδηση κι άρχισαν νά διεκδικοῦν τά δικαιώματά τους.

Άλλοῦ οί άντικειμενικές συνθήκες φέρανε τήν έργατική τάξη πολύ γρήγορα στό προσκήνιο τής πολιτικής & κοινωνικής ζωής. Σέ μερικές μάλιστα χώρες τό έργατικό κίνημα έφτασε στό σημείο νά παραλύσει κάθε κίνηση όπως ή άπεργία τών εργατῶν τής Αύστραλίας, γιά τή καθιέρωση τοῦ 8ωρου ρόν περασμένο αιώνα.

Στήν Ελλάδα πολύ άργότερα διαλύθηκαν οί παλιές γεωργοοικονομικές συνθήκες & παράλληλα άρχισαν νά αναπτύσσονται νέες παραγωγικές δυνάμεις, τό έλληνικό προλεταριάτο, πού στήν άνοδική του πορεία πέρασε άπό διάφορα στάδια, μέχρι ν' άποχτήσει ξεκαθαρισμένη αντίληψη τής ιστορικής του αποστολής.

Η ιστορία τοῦ έλληνικοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος άποτελεῖ άξεχώριστο τμήμα τοῦ διεθνoῦς συνδικαλιστικοῦ & έργατικοῦ κινήματος. Τό δικό μας κίνημα συνεχίζει τή πορεία του μέσα σ' άδιάκοπους καί σκληρούς ταξικούς άγῶνες. Μέ πίστη, αὐτοθυσία κι έχοντας επίγνωση τοῦ ρόλου του

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Γιάννη Κορδάτου

Ίστορία τοῦ Έλληνικοῦ έργατικοῦ κινήματος

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ- άρ.2/1968, σελ. 5-13

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ- άρ.5/1969, σελ.33-38

Έφημ. ΤΟ ΒΗΜΑ (γεγονότα τών Δελφῶν)

Έφημ. ΤΑ ΝΕΑ) " " ")

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

Άνάλυση τοῦ έργατικοῦ κινήματος

ΤΕΤΡΑΔΙΟ 4 ΝΟΜΙΚΟΥ

Η επίθεση τής δικτατορίας κατά τών εργαζομένων

ΜΕΤΑΛΛ. ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Μέμης

Τό εργατικό κίνημα εμφανίστηκε στην Ελλάδα κατά τό τελευταίο τέταρτο του 19ου αιώνα, τότε που μέ τήν ανάπτυξη τών πρώτων καπιταλιστικών στοιχείων στην οίκονομία τής χώρας μας, δημιουργοῦνται οί συνθήκες γιά τήν εμφάνιση τής εργατικῆς τάξης στή χώρα μας. Ἰδρύονται τά πρώτα εργατικά σωματεία καί οί σοσιαλιστικοί γίνονται οί πρώτες ἀπεργίες καί εργατικές διαδηλώσεις, κυκλοφοροῦν τά πρώτα εργατικά καί σοσιαλιστικά έντυπα. Ἡ σχετική καθυστέρηση πού παρουσιάζει ἡ εμφάνιση καί ἡ ανάπτυξη τοῦ εργατικοῦ κινήματος, οφείλεται πρῶτα ἀπ' ὅλα στην οίκονομική καθυστέρηση πού μέ τή σειρά τῆς οφείλεται στην οίκονομική καί πολιτική μας ἐξάρτηση, στό τεράστιο ἐξωτερικό δημόσιο χρέος, στή διατήρηση ἰσχυρῶν φεουδαρχικῶν σχέσεων στην ἀγροτική οίκονομία καί στό ἀντιδραστικό μοναρχικό καθεστῶς. Ὅλα αὐτά ἐμποδίζουν σοβαρά τήν ανάπτυξη τών κεφαλαιοκρατικῶν σχέσεων στην οίκονομία καί κατά συνέπεια τήν ανάπτυξη τῆς εργατικῆς τάξης.

Μιά ὀρισμένη ανάπτυξη τοῦ καπιταλισμοῦ σημειώνεται στην Ελλάδα στά χρόνια 1880-1900 μέ τή δημιουργία ὀρισμένων ἐπιχειρήσεων ἐλαφρῆς βιομηχανίας, τήν ανάπτυξη τῆς ναυτιλίας καί τήν κατασκευή τών πρώτων σιδηροδρομικῶν γραμμῶν. Ζωηρότερη ανάπτυξη σημειώνεται στίς ἀρχές τοῦ 20ου αἰῶνα καί ἰδιαίτερα ὕστερα ἀπό τοὺς βαλκανικούς πολέμους τοῦ 1912-1913 πού εἶχαν σάν ἀποτέλεσμα πῆνδριεύρηση τῆς ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς μέ τό διπλασιασμό τῆς ἔκτασης καί τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας. Στή διάρκεια ἐπίσης τοῦ πρώτου παγκόσμιου πόλεμου, δόθηκε μιά ὠθηση στή δημιουργία νέων καί στην επέκταση παλιῶν βιοτεχνικῶν μονάδων καί ἀναπτύχθηκε σημαντικά ἡ ἐμπορική ναυτιλία. Μέ τήν ανάπτυξη αὐτή τοῦ ναυτιλιακοῦ κεφαλαίου ἀναπτύσσεται καί ἡ εργατική τάξη, πού ἐρχόμενη σέ σύγκρουση μέ τή σκληρή κεφαλαιοκρατία πού τήν ἐκμεταλεύεται, ἀρχίζει νά ὀργανώνεται καί νά παλεύει γιά τή διεκδίκηση τῶν ζωτικῶν συμφερόντων τῆς.

Τά πρώτα εργατικά σωματεία στην Ελλάδα ἰδρύθηκαν ἀπό τοὺς ἐργάτες τῶν ναυπηγείων καί τοὺς βυρσοδέφες τό 1879 στή Σύρο πού ἦταν τότε τό μεγαλύτερο ἐμποροναυτικό καί βιοτεχνικό κέντρο τῆς χώρας. Εργατικά σωματεία ἰδρύονται καί σέ ἄλλες πόλεις. Τά πρώτα αὐτά σωματεία ἐμφανίζονται μέ τή μορφή συντεχνιῶν, δηλαδή ὀργανώνονται σ' αὐτά ὄχι μόνο οί ἐργάτες ἀλλά καί οί ἐργοδότες. Οἱ βασικοί σκοποὶ αὐτῶν τῶν συντεχνιακῶν σωματείων εἶχαν χαρακτήρα ἀλληλοβοηθητικό. Παράλληλα μέ τήν ανάπτυξη τῆς συνδικαλιστικῆς ὀργάνωσης καί τοῦ πρώτου ἀπεργιακοῦ κινήματος σημειώνεται καί μιά ὀρισμένη πρόοδος στή διάδοση τῆς σοσιαλιστικῆς ἰδεολογίας. Οἱ σοσιαλιστικές ἰδέες, κάποτε καί μέ ἀναρχικές ἀντιλήψεις, ἐπηρεάζουν καί καταχτοῦντοὺς πρωτοπόρους ἐργάτες. Στά βασικώτερα κέντρα τῆς χώρας ἰδρύονται οἱ πρώτοι σοσιαλιστικοί ὀμιλοί. Τότε ἐμφανίστηκε καί ἡ ὁμάδα τῶν κοινωνιολόγων. Τήν ὁμάδα αὐτή τήν ἀποτελοῦσαν διανοούμενοι πού εἶχαν σπουδάσει στή Γερμανία καί εἶχαν ἐπηρεαστεῖ ἀπό τή σοσιαλδημοκρατία. Οἱ κοινωνιολόγοι ἐνίσχυσα τή συνδικαλιστική κίνηση, ἱδρύσαν πολλά σωματεία καί εργατικά κέντρα καί πολλοί ἀπ' αὐτοὺς ἔγιναν πρόεδροι σ' αὐτά. Ἀπό τό 1909 προσχώρησαν στό κόμμα τοῦ Ἐλευθέριου Βενιζέλου καί ἀποτέλεσαν γιά ἓνα διάστημα τήν ἀριστερή του πτέρυγα.

Ἡ ἱδρυση τῶν πρώτων εργατικῶν σωματείων συνοδεύτηκε μέ τήν κήρυξη τῶν πρώτων σημαντικῶν ἀπεργιῶν. Ἡ ἀρχή γίνεται ἀπό τό σωματεῖο τῶν ἐργατῶν τῶν ναυπηγείων τῆς Σύρου. Τό Φλεβάρη τοῦ 1879, μέ ἀπεργία πού κράτησε τρεῖς μῆνες καί μέ κύριο αἶτημα τήν αὔξηση τῶν ἡμερομισθίων (μέ τή νομισματική κρίση πού εἶχε ξεσπάσει τότε οἱ μισθοί εἶχαν χάσει πάνω ἀπό τό 30 ο/ο τῆς ἀγοραστικῆς τους δύναμης), οἱ ἐργάτες αὐτοί ἀνοιξαν τό δρόμο τῶν ἀπεργιακῶν ἀγώνων. Σχεδόν ταυτόχρονα κατέβηκαν σέ ἀπεργία καί οἱ βυρσοδέφες τῆς Σύρου. Στή διάρκεια τῆς ἀπεργίας πραγματοποιήθηκαν ἐπανειλημμένες συγκρούσεις μεταξὺ ἀπεργῶν καί στρατιωτικῶν δυνάμεων. Τελικά οἱ ἀπεργοί ἱκανοποιήθηκαν. Στή συνέχεια ὀργανώθηκαν ἀπεργίες στην Ἀθήνα, στόν Πειραιᾶ, τή Θεσ/νίκη, τήν Πάτρα, τό Βόλο, τό Λαύριο. Ζεχωρίζει ἡ αἵματηρή κλητοποίηση τῶν μεταλλορύχων τοῦ Λαυρίου, τό 1896.

Σημαντική ώθηση στην οργάνωση και την κινητοποίηση της εργατικής τάξης σημειώνεται στις αρχές του αιώνα. Τότε ξεσπούν μεγάλες απεργίες όπως των καπνεργατών του Βόλου, των τροχιοδρομικών και των ηλεκτροτεχνιτών της Αθήνας, των σιγαροποιών και ναυτουερμαστών του Πειραιά, των σιδηροδρομικών της Θεσσαλίας, των καπνεργατών της Καβάλλας (πού εκτάθηκε σ' όλη τη Μακεδονία), των εργατών της Θεσ/νίκης, των ναυτεργατών, των σιδηροδρομικών, των μεταλλορύχων και μιας σειράς άλλων κλάδων σε διάφορες πόλεις. Η πιο αίματηρή ήταν η απεργία των μεταλλορύχων της Σερίφου, όπου σκοτώθηκαν και τα πρώτα άτομα τόσο από τους απεργούς όσο κι από τους χωροφύλακες. Μεγάλη σημασία έχει η ψήφιση του Ν. 281 το 1914, γιατί μ' αυτό το εργατικά σωματεία αποβάλλουν το μικτό συντεχνιακό χαρακτήρα και παίρνουν καθαρά εργατικό. Μέσω στους αγώνες αυτούς που οι οικονομικές διεκδικήσεις είχαν το κύριο αίτημα, έντείνεται η υπεράσπιση και η επέκταση των συνδικαλιστικών οργανώσεων, δυναμώνει και πλαταίνει η οργάνωση των εργατών σε σωματεία, συγκροτούνται στις κυριώτερες πόλεις εργατικά κέντρα και γίνονται προσπάθειες για την ένοποίησή τους.

Η πρώτη προσπάθεια για την ένότητα του συνδικαλιστικού κινήματος σε εθνική κλίμακα έγινε το Δεκέμβρη του 1911, τότε που με πρωτοβουλία του Εργατικού κέντρου της Αθήνας, πραγματοποιήθηκε συνέδριο με τη συμμετοχή 23 οργανώσεων που οδήγησε στην ίδρυση της Πανελ. Εργατ. Ομοσπονδίας, η οποία παρέμεινε στην αφάνεια και στην ουσία διαλύθηκε γιατί δεν ανέπτυξε καμιά σημαντική δράση. Το ίδιο συμβαίνει και με τις προσπάθειες που έκανε το 1916 το Εργατικό Κέντρο Πειραιά για συγκρότηση Γενικής Συνομοσπονδίας. Οι κυριότερες αίτιες των αποτυχιών οφείλονταν στην ίδια τη καθυστέρηση του εργατικού κινήματος, στην κατάσταση που βρισκόνταν τότε ο συνειδητός παραγοντας, οι πολιτικές οργανώσεις της εργατικής τάξης, οι διαφωνίες ανάμεσα στις ηγεσίες των διαφόρων συνδικάτων για τους σκοπούς, το χαρακτήρα και τη μορφή της πανελλαδικής συνδικαλιστικής οργάνωσης.

Το πρώτο πανελλαδικό συνέδριο (εργατικό) που ίδρυσε τη ΓΣΕΕ, συνήλθε στην Αθήνα στις 3 με 10 του Νοέμβρη του 1918. Την εποχή εκείνη η συνδικαλιστική κίνηση παρούσαζε μια άνοδο και τα εργατικά σωματεία έφτασαν τα 320 με 80.000 μέλη περίπου σ' όλη τη χώρα. Την πρωτοβουλία της σύγκλησης του Ιου πανελλαδικού εργατικού συνεδρίου την είχαν τα εργατικά κέντρα της Θεσ/νίκης, της Αθήνας και του Πειραιά. Η διοίκηση του πρώτου που έπαιξε και τον κυριώτερο ρόλο βρισκόταν κάτω από την επιρροή της σοσιαλιστικής οργάνωσης ενώ οι διοικήσεις των άλλων δυο επηρεαζόταν περισσότερο από τον κόσμο των φιλελευθέρων που ήταν τότε στην εξουσία, και επεδίωκε να θέσει κάτω από τη δική του επιρροή το αναπτυσσόμενο εργατικό κίνημα, να κηδεμονεύσει την ανώτατη συνδικαλιστική του οργάνωση και να τη χρησιμοποιήσει εσωτερικά και εξωτερικά για την εξυπηρέτηση των δικών του κομματικών συμφερόντων.

Στο συνέδριο πήραν μέρος 180 αντιπρόσωποι που εκπροσωπούσαν 214 εργατικά σωματεία με 65.000 περίπου μέλη. Στη διάρκεια των εργασιών του και κυρίως στη συζήτηση των καταστατικών και των προγραμματικών αρχών, εκδηλώθηκαν διάφορα ρεύματα και διαμορφώθηκαν οι δυο κύριες παρατάξεις. Η σοσιαλιστική που υποστήριζε ότι η εργατική τάξη σαν ιδιαίτερη κοινωνική τάξη, πρέπει να βρίσκεται μακριά από κάθε πολιτική επιρροή και να παλεύει για τη διεκδίκηση των οικονομικών της συμφερόντων αλλά και να επιδιώκει να οργανωθεί και πολιτικά σε σοσιαλιστικό κόμμα. Η άλλη θέση που υποστηριζόταν από τις άλλες δυο οργανώσεις, υποστήριζε ότι η εργατική τάξη πρέπει να μένει εκτός πάσης πολιτικής και να επιδιώκει μόνο τη βελτίωση των οικονομικών συνθηκών της ζωής της.

Χρειάστηκαν πολυήμερες ζωηρές συζητήσεις για να αποδεχτεί το συνέδριο (με ψήφους 158 υπέρ & 21 κατά και 1 λευκό) την άποψη της σοσιαλιστικής παράταξης και να διακηρύξει ότι η ΓΣΕΕ στέκεται έξω από κάθε αστική επιρροή και να οργανώσει στις γραμμές της όλους τους εργάτες με βάση την αρχή της ταξικής πάλης. Η μεγάλη σημασία που έχει για το εργατικό κίνημα το πρώτο πανελλαδικό συνέδριο, βρίσκεται στο γεγονός ότι ένοποι-

ησε σέ εθνική κλίμακα τίς ύπάρχουσες μέχρι τότε συνδικαλιστικές όργανώσεις, ίδρυσε τή ΓΣΕΕ, καταδίκασε τίς απόψεις για συνεργασία τών τάξεων καί διακήρυξε σάν βασική άρχή τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος τήν άρχή τής ταξικῆς πάλης.

Η πρώτη σοβαρή σιασπαστική προσπάθεια μετά τό ιδρυτικό συνέδριο έγινε στά μέσα τοῦ 1919, όταν ή πλειψηφία τής διοίκησης τής ΓΣΕΕ, πού τήν άποτελοῦσαν όπαδοί τοῦ Βενιζελικοῦ κόμματος, καθάίρεσε τή σοσιαλιστική μειοψηφία. Τό Έθνικό Συμβούλιο όμως πού συνήλθε τόν ίδιο χρόνο καθάίρεσε τούς άλλους καί ανέθεσε τή διοίκηση στούς σοσιαλιστές συνδικαλιστές. Τό 2ο συνέδριο τής ΓΣΕΕ πού έγινε τό Σεπτέμβρη τοῦ 1920, επικύρωσε τήν άπόφαση τοῦ Έθνικοῦ Συμβουλίου καί διακήρυξε για άλλη μία φορά τήν έμμονή τής ΓΣΕΕ στήν άρχή τής ταξικῆς πάλης. Τό 3ο συνέδριο τής ΓΣΕΕ συνήλθε τό Μάρτη τοῦ 1926 μέσα στίς συνθήκες τής στρατιωτικῆς δικτατορίας τοῦ Πάγκαλου. Παρά τό γεγονός ότι τά πιο δραστήρια καί συνεπή συνδικαλιστικά στελέχη είχαν συλληφθεῖ, ή πλειοψηφία τών συνέδρων ήταν προοδευτική. Γι' αυτό τά όργανα τής δικτατορίας άλλαξαν τή σύνθεση συλλαμβάνοντας μία ομάδα άριστερων αντιπροσώπων πού τούς κράτησαν άμπαρωμένους σ' ένα καράβι στόν Πειραιά, μέχρι νά τελειώσει τό Συνέδριο τό όποιο μέ ψήφους 179 υπέρ καί 168 κατά ξανάδωσε τή διοίκηση στούς φιλελεύθερους αστούς.

Στό 4ο συνέδριο τής ΓΣΕΕ πού συνήλθε τόν Άπρίλη τοῦ 1928, ή ήγεσία προχώρησε στήν παραπέρα διάσπαση μέ τόν αποκλεισμό 213 συνέδρων σέ σύνολο 443 καί τή διαγραφή από τή δύναμη τής ΓΣΕΕ τών σωματείων καί όμοσπονδιών πού είχαν άριστερές διοικήσεις. Οί συνδικαλιστικές όργανώσεις πού αποκλείστηκαν από τό συνέδριο, εξέλεξαν Συντονιστικό γραφεῖο καί τό Φλεβάρη τοῦ 1929 συγκάλεσαν Συνέδριο καί ίδρυσαν τήν Ένωτική ΓΣΕΕ πού ήταν κάτω από τήν κηδεμονία τοῦ ΚΚΕ. Τά τρία συνέδρια τής ΓΣΕΕ πού έγιναν στά κατοπινά χρόνια (5ο τό 1930, 6ο τό 1931, & τό 7ο τό 1934) τά συγκάλεσε μόνη της ή ρεφορμιστική ήγεσία πού εκπροσωπούσε τά αστικά κόμματα. Η ένωτική ΓΣΕΕ & ή ΓΣΕΕ συγκάλεσαν κοινό συνέδριο, για τήν έθνοποίηση τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος. Η πραγματοποίηση αὐτοῦ τοῦ ένωτικοῦ συνεδρίου έμποδίστηκε από τή δικτατορία τής 4ης Αυγούστου τοῦ Μεταξά καί τήν οίκογένεια τών Γκλυξμπουργκ, πού κατάργησε τίς δημοκρατικές καί τίς συνδικαλιστικές έλευθερίες καί μετέτρεφε τά συνδικάτα σέ εξάρτημα τοῦ φασιστικοῦ κρατικοῦ μηχανισμού.

Μέ τήν κατάληψη τής Ελλάδας από τούς χιτλεροφασίστες καταχτητές, πρώτη ή έργατική τάξη άπάντησε στό εθνικό προσκλητήριο ιδρύοντας τόν Ιούλη τοῦ 1941 τό έργατικό ΕΑΜ. Στό 8ο συνέδριο τής ΓΣΕΕ πού έγινε τό Μάρτη τοῦ 46, ό έργατικός αντιφασιστικός συνασπισμός πού εκπροσωπούσε τό ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα αναδειχτηκε μέ συντριπτική πλειοψηφία (85 ο/ο). Τόν Ιούνη όμως τοῦ ίδιου χρόνου, ή τότε κυβέρνηση καθάίρεσε τήν εκλεγμένη διοίκηση τής ΓΣΕΕ καί στή θέση της διόρισε ανθρώπους τής 4ης Αυγούστου καί τής κατοχῆς. Τό συνδικαλιστικό κίνημα τέθηκε σέ διωγμό. Οί συνεπείς συνδικαλιστές πιάστηκαν καί φυλακίστηκαν καί πολλοί από αὐτούς μέ τό πρόσχημα τοῦ εμφύλιου πόλεμου καί τοῦ άγριου αντικομμουνισμοῦ εκτελέστηκαν.

Τό Μάρτη τοῦ 48 ή κυβέρνηση όργάνωσε τό 9ο συνέδριο τής ΓΣΕΕ καί έπισημοποιήθηκαν οί αύθαιρεσίες δηλαδή τό πέραςμα τής διοίκησης στούς εκπρόσωπους τής κυβέρνησης μέ τό Φώτη Μακρή. Όλα τά κατοπινά συνέδρια τής ΓΣΕΕ, τό 10ο στά 1950, τό 11ο τό 53, τό 12ο τό 55, τό 13ο τό 58, τό 14ο τό 61 καί τό 15ο τό 66 όργανώθηκαν από τούς έργατοκόμηλους μέ τή βοήθεια τών συνδικαλιστικῶν τμημάτων τής ασφάλειας καί τοῦ παρακράτους.

Στή νέα επαναστατική άνοδο, πού ακολουθεῖ μέ τό ξεσπασμα τής οικονομικῆς κρίσης τοῦ καπιταλισμοῦ (1929-1933), ή ένωτική ΓΣΕΕ όργάνωσε καί καθοδήγησε ένα πλατύ άπεργιακό κίνημα, πού τό 32 άγνόλιασε 80.000 άπεργούς, τό 33 ξεπέρασε τούς 100.000 & τό 34 έφτασε τούς 182.000. Τό 1935

πλησίασε τούς 200.000 και τό 36 παίρνει πρωτοφανείς διαστάσεις μέ αποκορύφωμα τίσ μεγάλες απεργίες και αίματηρές διαδηλώσεις τής 9-10 τοῦ Μάη στή Θεσ/νίκη και τή γενική πανελλαδική απεργία πού κήρυξαν στίς 13 τοῦ Μάη οί δύο ΓΣΕΕ ὅπου πῆραν μέρος πάνω ἀπό 500.000 ἐργάτες. Πολλές ἀπό τίσ απεργιακές και τίσ ἄλλες κινητοποιήσεις τῶν ἐργαζόμενων τής προπολεμικῆς περιόδου χτυπήθηκαν μέ ἀποτέλεσμα νά σκοτωθοῦν και νά τραυματιστοῦν ἑκατοντάδες ἐργάτες. Στά χρόνια πού βρισκόταν ἡ ΕΡΕ στήν ἐξουσία ξετυλίχτηκε ἕνα σοβαρό απεργιακό κίνημα, πού πῆρε ἰδιαίτερη ἔνταση ὕστερα ἀπό τή μαχητική πανελλαδική απεργία τῶν οἰκοδόμων τό Δεκέμβρη τοῦ 60. Τό 61 οί ἀπεργοί ἔφτασαν τίσ 215.000, τό 62 τίσ 450.000 και τό 63 τίσ 750.000. Τέλος τό 64 530.000 κατέβηκαν σέ απεργία. Τή μεγάλη ἐργατική πορεία στίς 6/4/65, τό χρόνο τοῦ καλατιανοῦ πραξικοπήματος, ἡ συμμετοχή στίς απεργίες πλησίασε τό 1.000.000 μέ σημαντικώτερη απεργιακή κινητοποίηση τή γενική απεργία στίς 27/7. Πρωτοφανείς διαστάσεις πῆραν οί απεργίες τό 66 μέ συμμετοχή σ' αὐτές 1.600.000 ἐργατοῦπαλλήλων. Ἡ φασιστική χούντα πού ἄρπαξε τήν ἐξουσία μέ τό πραξικόπημα τής 21-4-67 ἐξαπόλυσε μιά χωρίς προηγούμενο ὀλομέτωπη ἐπίθεση ἐνάντια σ' αὐτά δικαιώματα και τό βιοτικό ἐπίπεδο τῶν ἐργαζομένων. Τό φασιστικό ὅμως τέρας δέν μπορεῖ νά ὑποτάξει τήν ἐργατική τάξη. Οἱ ἐργάτες και οἱ ὑπάλληλοι δέν παραιτοῦνται ἀπό τό δίκιο τους. Ἀπό τή πρώτη στιγμή τής δικτατορίας ἄρχισαν νά διεκδικοῦν τή λύση τῶν αἰτημάτων τους μέ παρουσιάσεις ἐπιτροπῶν, ὑπομνήματα και διαβήματα πρὸς τή φασιστική κυβέρνηση και τούς ἐργοδότες. Μέ τή βιομηχανική ἀνάπτυξη στό βαθμό φυσικά πού πραγματοποιήθηκε στή χώρα μας μεταπολεμικά και ἡ ὁποία συνοδεύτηκε ἀπό μιά ἰσχυρή συγκέντρωση τοῦ βιομηχανικοῦ και χρηματιστικοῦ κεφαλαίου ἀναπτύχτηκε και ἡ ἐργατική τάξη και μεγάλωσε τό βάρος της στήν κοινωνική ζωή τοῦ τόπου. Ἀνστά 1870 οἱ μισθωτοί (ἐργάτες & ὑπάλληλοι) ἦταν 83.311, στά 1928 ἔφτασαν τίσ 853.310, στά 1951 τό 1.046.200, σήμερα ξεπερνοῦν τό 1.200.000 και βρίσκονται συγκεντρωμένοι κυρίως ἐκεῖ πού εἶναι και οἱ βασικότερες βιομηχανικές ἐπιχειρήσεις.

Ἡ "κυβέρνησις" πού ανέβηκε στήν ἀρχή τήν 21η Ἀπριλίου 1967, ὄχι μόνο οἰκειοποιήθηκε τή νομοθετική λειτουργία ἀλλά καί τή συντακτική ἐξουσία μέ βάση τήν α' συντακτική πράξη τῆς 5/6 -5-67 μέ τήν ὁποία ὀρίζεται ὅτι ἡ συντακτική ἐξουσία ἀσκειῖται ἀπό τό ὑπουργικό συμβούλιο μέχρι τῆς ψήφισης τοῦ νέου συντάγματος καί ἡ νομοθετική μέχρι τῆς σύγκλησης τῆς Βουλῆς ἀπό τό Βασιλεῖα, μέ εὐθύνη τῶν κυβερνώντων.

Τήν ἴδια μέρα μέ τή β' συντακτική πράξη κηρύχθηκε ἡ χώρα σέ κατάσταση πολιορκίας καί μπήκε σ' ἐφαρμογή ὁ νόμος ΔΕΘ 1912, ὅπως εἶχε τροποποιηθεῖ καί κατά συνέπεια εἶχε ἀνασταλεῖ ἡ ἰσχὺς ὀρισμένων ἀρθρῶν τοῦ τότε ἰσχύοντος συντάγματος τοῦ 1952. Τά ἀρθρα πού διασφάλιζαν τά λεγόμενα ἀτομικά δικαιώματα εἶχαν ἀνασταλεῖ μέ τό 280 Βασιλικό διάταγμα πού ἐκδόθηκε τήν μέρα τοῦ πραξικοπήματος. Ἀλλά εἴτε γιατί εἶχε πάρει πλατειά διάδοση ἡ φήμη ὅτι αὐτό τό διάταγμα δέν εἶχε τήν ὑπογραφή τοῦ βασιλεῖα καί κατά συνέπεια ἦταν ἀνύπαρκτο (πράγμα πού εἶχε ὑπαινιχθεῖ ὁ Βασιλεῖς ἀργότερα κατά τό βασιλικό ἀντιπραξικοπήμα τῆς 13/12/67, ὅταν μεταδόθηκε μήνυμά του ἀπό τόν ραδ. σταθμό τῆς Λάρισσας, τό ὁποῖο δημοσιεύτηκε στήν ἐφημ. INTERN. HERALD TRIBUNE) εἴτε γιατί κατά κύριο λόγο τό σχετικό βασ. διάταγμα ἦταν ἀντισυνταγματικό (γιατί τό ἀρθρο 91 τοῦ συντάγματος τοῦ 52 ἀπαγορεύει σύγκληση ἔστω καί διαλυμένης βουλῆς μέσα σέ 10 μέρες γιά νά αποφασίσει τή διατήρηση ἢ ὄχι τοῦ διατάγματος) οἱ πραξικοπηματίες ἔμμεσα ὁμολογοῦντες τήν ἀνωμαλία, δέν ἀρνεστήκαν στήν κήρυξη τῆς χώρας σέ κατάσταση πολιορκίας καί στήν ἀναστολή μέρους τοῦ Συντάγματος ἀπό 6-5-67 (ὅταν δημοσιεύτηκε ἡ β' συντακτική πράξη), ἀλλά στό ἀρθρο 3 αὐτῆς, ἐπικύρωσε ἀναδρομικά τό βασ. διάταγμα 280 πού προαναφέραμε, προκειμένου νά νομιμοποιήσει τήν κατάσταση πολιορκίας ἀπό 21-4-67 ὡς τίς 6-5-67, κατά τή διάρκεια τῆς ὁποίας ἀντιστρατεύονταν ἡ ἰσχύουσα τότε συνταγματική πράξη.

ΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΗΣ ΧΟΥΝΤΑΣ

Ἡ ἐργατική τάξη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐπιβολῆς τῆς στρατιωτικοφασιστικῆς δικτατορίας τῆς 21/4/1967 ἀποτελέσσει ὅπως ἦταν ἐπόμενο τὸν κύριο στόχο τῆς δικτατορίας.

Ἡ γενική ἐπίθεση τῆς χούντας ἐνάντια στὰ συμφέροντα τῆς ἐργατικῆς τάξης ἐκφράστηκε μὲ τὴν κατάλυση τῶν συνδικαλιστικῶν ἐλευθεριῶν, μὲ τὴν ἀπαγόρευση τῶν συγκεντρώσεων, τῶν συνελεύσεων καὶ τῶν ἀπεργιῶν, μὲ τὴ διάλυση ἐκατοντάδων συνδικαλιστικῶν ὁργανώσεων, μὲ τὶς συλλήψεις, τὰ βασανιστήρια, τὰ στρατοδικεῖα, τὶς φυλακίσεις κ.λ.π. τῶν συνδικαλιστῶν καὶ μὲ τὴν πληθώρα ἀντεργατικῶν μέτρων.

Κατάλυση τῶν συνδικαλιστικῶν ἐλευθεριῶν.

Μὲ τὴν κατάργηση τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ἐπαναφορὰ σὲ ἰσχὴ τοῦ νόμου περὶ "καταστάσεως πολιορκίας", ἡ χούντα ἀπαγόρευσε τὶς δημόσιες συγκεντρώσεις καὶ συνελεύσεις τῶν ἐργατοϋπαλλήλων καθὼς καὶ τὶς ἀπεργίες καὶ τὶς ἄλλες ἀγωνιστικὲς ἐκδηλώσεις.

Μόνο ὕστερα ἀπὸ τὶς ἔντονες καταγγελίες καὶ τὶς ὀριμύτατες ἐπικρίσεις τῶν διεθνῶν συνδικαλιστικῶν ὁργανώσεων, ἡ χούντα ὑποχρεώθηκε νὰ θέσει σὲ ἐφαρμογὴ τὰ ἄρθρα 18 καὶ 19 τοῦ φασιστικοῦ συντάγματος ποὺ ἀναφέρονται στὶς ἐλευθερίες τοῦ συνέρχεσθαι καὶ τοῦ συνεταίριζεσθαι. Ἡ ἐφαρμογὴ ὅμως τῶν ἀρθρῶν αὐτῶν δὲν ἔχει οὐσιαστικὰ καμιά ἀξία ἐφ' ὅσον λειτουργεῖ ὁ στρατιωτικὸς νόμος.

Ἀλλωστε τὰ ἴδια ἄρθρα τοῦ φασιστικοῦ συντάγματος διατυπώθηκαν μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ δίνουν στὴ χούντα τὴ δυνατότητα νὰ ἐμποδίζει κάθε προσπάθεια ἐλεύθερης ἀσκήσεως τῶν στοιχειωδῶν δικαιωμάτων τοῦ συνέρχεσθαι καὶ τοῦ συνεταίριζεσθαι. Δηλαδή καὶ τὰ δύο ἄρθρα εἶναι στὴ πράξη ἀνταρδοαστικά καὶ καταπιεστικά.

Διάλυση συνδικαλιστικῶν ὁργανώσεων.

Ἀμέσως μετὰ τὸ πραξικόπημα τῆς 21ης τοῦ Ἀπριλίου δημοσιεύθηκε προκήρυξη τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ μὲ τὴν ὁποία στὴν ἀρχὴ διαλύθηκαν πάνω ἀπὸ 150 συνδικαλιστικὲς ὁργανώσεις ποὺ στὶς διοικήσεις τους ἦταν ἑμίμοι καὶ συνεπεῖς συνδικαλιστές, ὅπως τῇ Συντονιστικῇ Ἐπιτροπῇ τῶν Συνεργαζόμενων Ὀργανώσεων (ἡ 115 ποὺ ἐκπροσωποῦσε πάνω ἀπὸ 800 ὁργανώσεις), τὴν Εὐρεῖα Δημοκρατικῇ Συνδικαλιστικῇ Συνεργασίᾳ Ἀθηνῶν, κ.λ.π.

Στὶς συνδικαλιστικὲς ὁργανώσεις ποὺ δὲν διαλύθηκαν ἔγιναν μεγάλης ἐκτάσεως ἐκκαθαρίσεις. Στὶς διοικήσεις τους τοποθετήθηκαν κατὰ κανόνα ἄνθρωποι τῆς ἀπόλυτης ἐμπιστοσύνης τῆς ἀσφάλειας.

Οἱ συνδικαλιστικὲς ὁργανώσεις ἐλέγχονται ἀμεσα ἀπὸ τοὺς κατὰ τόπους στρατιωτικοὺς διοικητές.

Εἰς τὶς μεγάλες ἐπιχειρήσεις ἔχουν τοποθετηθεῖ ἀξιωματικοὶ ποὺ παρακολουθοῦν τὴ δράση τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων.

Μαζὶ μὲ τὶς δημοκρατικὲς συνδικαλιστικὲς ὁργανώσεις, ἀπαγορεύτηκαν καὶ οἱ δημοκρατικὲς συνδικαλιστικὲς ἡμερησίδες.

Ἡ χούντα ἐξαπέλυσε ἄγριο διωγμὸ ἐνάντια στοὺς δημοκρατικοὺς συνδικαλιστές καὶ τοὺς πρωτοπόρους ἐργάτες καὶ ὑπαλλήλους. Πολλοὶ πιάστηκαν καὶ ρίχτηκαν στὶς φυλακὲς καὶ τὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ἀγριο διωγμὸ ἐξαπέλυσε ἡ χούντα καὶ ἐνάντια στὶς δημοκρατικὲς καὶ συνεπεῖς συνδικαλιστρίες. Ἡ κατάλυση τῶν δημοκρατικῶν καὶ συνδικαλιστικῶν ἐλευθεριῶν ἀπὸ τὴ χούντα συνοδεύτηκε, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, μὲ ἐπίθεση ἐνάντια στὰ δικαιώματα καὶ τὶς κατακτήσεις τῶν ἐργαζομένων.

Καταργήθηκε ἡ 7ωρη ἐργασία ποὺ εἶχαν ἐπιβάλλει μὲ σκληρὴ πάλη πολλοὶ ἐργατικοὶ κλάδοι καὶ ἐπαναφέρθηκε τὸ 8ωρο.

Εἰς τὰς πολλὰς κλάδους καὶ ἐπιχειρήσεις ἡ ὑπερωριακὴ ἀπασχόληση τῶν ἐργαζομένων μὲ ἀποτέλεσμα σὲ πολλὰς περιπτώσεις νὰ φθάσει ἡ ἐργάσιμη μέρα σὲ 10-12 καὶ παραπάνω ὥρες.

Ψήφισε νόμο μὲ τὸν ὁποῖο καθόρισε ὅτι οἱ ἐργοδότες ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀπολύουν νόμιμα στὴν ἀρχὴ κάθε μηνὸς 6-10 ο/ο τοῦ προσωπικοῦ τους. Νομιμοποίησε ἔτσι τὶς ἀπολύσεις καὶ κατάργησε οὐσιαστικὰ κάθε προστα-

σία των εργαζομένων. Καθιέρωσε με τον αναγκαστικό νόμο Ι46 την υποβολή πιστοποιητικού νομιμοφροσύνης και από το προσωπικό των επιχειρήσεων που παράγουν είδη χρήσιμα στην εθνική άμυνα. Μείωσε την εργοδοτική εισφορά πολλών βιομηχανιών στο Ι.Κ.Α. και αύξησε την εισφορά των εργαζομένων.

Μία από τις συνέπειες της χειροτέρευσης των συνθηκών εργασίας και της έντασης της εκμετάλλευσης είναι η πρωτοφανής αύξηση των εργατικών άτυχημάτων και ιδιαίτερα των θανατηφόρων. Η εργατική νομοθεσία παραβάεται όσο ποτέ άλλοτε. Τα ήμερομίσθια, οι μισθοί και οι συντάξεις παραμένουν σε χαμηλά επίπεδα ενώ αντίθετα ο τιμάρθμος αυξάνεται συνεχώς. Σε πιο άγρια εκμετάλλευση υποβάλλονται οι γυναίκες και οι νέοι. Οι εργοδότες για να αποκομίσουν μεγαλύτερα κέρδη, αντικαθιστούν σε μεγάλο βαθμό τους άνδρες με γυναίκες και παιδιά.

Σε πολλές επιχειρήσεις και εργοστάσια δεν εφαρμόζονται οι συμβάσεις εργασίας και οι εργοδότες καταβάλλουν στο προσωπικό τους ήμερομίσθιο κατώτερο από το συμφωνημένο. Παντού όργιάζει η εργοδοτική αυθαιρεσία. Οποιος εργάτης ή εργάτρια τολμήσει να διαμαρτυρηθεί, απειλείται με απόλυση.

Η μετανάστευση ξεπέρασε κάθε προηγούμενο. Η γερμανική στατιστική ανέβαζει τον αριθμό των Ελλήνων εργαζομένων στη Γερμανία στα τέλη του 1972 σε 340.000.

Συνεχίζονται οι προσπάθειες της χούντας για εφαρμογή των άντεργατικών της σχεδίων γύρω από το ασφαλιστικό για κατάργηση του νόμου 2112/1920, για κατάργηση του 7ωρου από μία σειρά κλάδους, κ.λ.π.

Στις αρχές του Μάη του 1969 τρία νομοθετικά διατάγματα τέ ύπ' αριθμ. 184, 185 και 186 έμφανίστηκαν σαν φιλελεύθερα και ριζοσπαστικά που δήθεν οδηγούν στην έξυγλωση του συνδικαλισμού, χωρίς αυτό να έχει σχέση με την πραγματικότητα.

Με το ύπ' αριθμ. 185 διάταγμα περί συμπληρώσεως και τροποποιήσεως της νομοθεσίας περί επαγγελματικών σωματείων, καταργείται ουσιαστικά το δικαίωμα της άπεργίας. Το άρθρο 3 του φασιστικού νομοθετήματος καθορίζει ότι άπεργία δεν μπορεί να κηρυχτεί, αν προηγούμενα δεν παρθεί απόφαση από το αρμόδιο συλλογικό όργανο της οίκεας αντιπροσωπευτικής οργανώσεως, δηλαδή από το διοικητικό συμβούλιο και μάλιστα με πλειοψηφία των μελών.

Τό ίδιο άρθρο λέει ότι κι' αν ακόμα αποφασισθεί η κήρυξη άπεργίας από τη διοίκηση μιας συνδικαλιστικής οργανώσεως, η άπεργία δεν μπορεί να παραταθεί περισσότερο από τρεις μέρες.

Επίσης απαιτείται η έννημέρωση των αρμόδιων υπηρεσιών, της αστυνομίας και των εργατών, 48 ώρες πριν από την έναρξη της άπεργίας. Για τους παραβάτες προβλέπονται βαρείες ποινές.

Τό άρθρο 6 του νομοθετήματος, προβλέπει τη διάλυση κάθε συνδικαλιστικής οργανώσεως και την καθάρωση κάθε συνδικαλιστή με το πρόσχημα ότι στρέφονται κατά της εδαφικής άξεραιδότηας του κράτους, του πολιτεύματος ή του κοινωνικού καθεστώτος, της ασφάλειας του κράτους ή των..... πολιτικών και άτομικών ελευθεριών των πολιτών.

Τό άρθρο 9 του νομοθετήματος καθορίζει ότι δεν εκλέγονται με κανένα τρόπο ούτε αναλαμβάνουν καθήκοντα σαν μέλη διοικήσεων ή σαν εκπρόσωποι εργατικών σωματείων, όσοι κατά τα τελευταία 6 χρόνια δεν πραγματοποίησαν 100 ήμερομίσθια τό χρόνο και συνολικά 600. Μ' αυτό τό τρόπο η χούντα πέταξε από τις διοικήσεις τους εργατοκράπηλους του παλατιού και συνεργάτες του Χίτλερ, Μακρήδες, Θεοδωρικούς, κ.λ.π.

Η προπαγάνδα της ξεσήκωσε μεγάλο δημαγωγικό θόρυβο. Ισχυρίστηκαν ότι δήθεν έξυγιαίνεται ο συνδικαλισμός, ότι απομακρύνονται όσοι έπαφαν να συνδέονται με τους εργαζόμενους κ.λ.π. Στην πραγματικότητα η χούντα έκπαραθύρωσε τό Μακρή και τους άλλους, γιατί ήταν άνθρωποι του παλατιού. Στη θέση τους η χούντα τοποθέτησε πιο έμπιστους πράκτορες της ασφάλειας. Γραμματέας της ΓΣΣΕ τοποθετήθηκε στην αρχή ο Καμπανέλλης και τις παραμονές του Ι6 ου Συνεδρίου της ΓΣΕΕ ο Κουρμούζης.

Με τό άντεργατικόν διάταγμα Ι86 τροποποιούνται οί νόμοι 3239 τοῦ 1955 καί 3755 τοῦ 1957 περί συλλογικῶν συμβάσεων καί διαφορῶν πρὸς τό άντιεργατικώτερο.

Καθιερώνεται μέ τό άρθρο 5 τοῦ διατάγματος ἡ ἀναγνώριση δύο ἀντιπροσωπευτικῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων στόν ἴδιο ἐργατικόν κλάδο.

Νομιμοποιεῖται ἡ διάσπαση τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος.

Μέ τό ἴδιο νομοθετικόν διάταγμα ἡ χούντα ἱκανοποιεῖ καί ἓνα ἀπό τά βασικά αἰτήματα τῶν ἐργατοκαπῆλων: Τήν κατακράτηση ἀπό τοὺς ἐργοδότες ἑνός ἡμερομίσθιου τῶν ἐργατοὑπαλλήλων γιά τήν οἰκονομική ἐνίσχυση τῶν διορισμένων πρακτόρων τῆς.

Μέ τό τρίτο νομοθετικόν διάταγμα, τό Ι84, τό λεγόμενο 'Εθνικό Γνωμοδοτικό Συμβούλιο Κοινωνικῆς Πολιτικῆς μετονομάζεται σέ 'Ανώτατο Συμβούλιο 'Εργασίας.

Τά νομοθετήματα αὐτά προκάλεσαν τήν ἀγανάκτηση τῆς ἐργατικῆς τάξης τῆς χώρας καί ὅλων τῶν διεθνῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανισμῶν. Τό Διεθνές Γραφεῖο 'Εργασίας καταγγέλλει τή χούντα γιά τήν καταπάτηση τῶν συνδικαλιστικῶν ἐλευθεριῶν. Ἡ χούντα στήν προσπάθειά της νά παρουσιάστει ὅτι κάνει τάχα κάποια βελτίωση στό συνδικαλιστικό, δημοσίευσε νέα διατάγματα ποῦ ἀρχισαν νά ἰσχύουν ἀπό Ι-7-7Ι. Πρόκειται γιά τά διατάγματα ὑπ' ἀριθμ. 890 καί 89Ι μέ τό ὁποῖο λείει καταργοῦνται τά προηγούμενα (Ι85 & Ι86 τοῦ 69)

Ο σκοπός τῆς χούντας καί μέ τά διατάγματα 890 & 89Ι δέν ἀλλάζει. Παραμένει ἡ ὁλοκληρώση τοῦ ἐκφασισμοῦ τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος τῆς χώρας.

Μέ τό νομοθετικόν διάταγμα 890 περιορίζονται τά δικαιώματα τῶν ἐργαζομένων, ἐπιβάλλονται νέα δεσμά καί περιορισμοί στό τρόπο λειτουργίας τῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων, ἀπαγορεύεται οὐσιαστικά κάθε ἀπεργιακή ἐκδήλωση τῶν ἐργαζομένων.

Τό διάταγμα αὐτό ἀπαγορεύει καί τήν ἔκφραση ἀλληλεγγύης τοῦ διεθνοῦς συνδικαλιστικοῦ κινήματος μιά καί προβλέπει ὅτι τά μέλη διοικήσεων ἐργατικῶν ὀργανώσεων, ποῦ θά ἔπαιρναν τυχόν οἰκονομική ἐνίσχυση ἀπό ἄτομα ἢ ὀργανώσεις τοῦ ἐξωτερικοῦ, τιμωροῦνται μέ βαρεῖες ποινές φυλάκισης καί χρηματικῶν πρόστιμων.

Οί διατάξεις αὐτοῦ τοῦ νομοθετήματος παραβιάζουν ἀσύστολα τίς διεθνεῖς συμβάσεις ἐργασίας (87&98) ποῦ προβλέπουν τήν ἐλευθερία τῶν ἐργαζομένων νά συνέρχονται, νά συνεταιρίζονται καί νά διαπραγματεύονται μέ τοὺς ἐργοδότες γιά τήν προάσπιση τῶν συμφερόντων τους καθώς καί τό δικαίωμα τῆς ἀπεργίας γιά τήν ἐπιβολή τῶν δίκαιων αἰτημάτων τους. Στό Ι6ο Συνέδριο τῶν Δελφῶν, τά θλιβερά γεγονότα ἀπό τοὺς ἐκπροσώπους τῆς χούντας γιά τό ποῖός θά ἐκλεγεῖ στή ΓΣΕΕ καί ἄλλα. Τό ὄργιο βίας, νοθείας καί τραμπουκισμῶν κατά τήν ἐκλογή τοῦ Γενικοῦ γραμματέα καί τῆς διοίκησης τῆς ΓΣΕΕ. Στό συνέδριο τῶν Δελφῶν δέν ἔμεινε χρόνος γιά συζήτηση τῶν ἐργατοὑπαλληλικῶν ζητημάτων, γιάτί ἀρχισε μέ φασαρίες, βρισιές καί καυγάδες ἀνάμεσα στίς διάφορες φατρίες.

Στά τέλη τοῦ 1970 ποῦ μπήκε σέ ἐφαρμογή τό νέο καταστατικό τῆς ΓΣΕΕ, ὁ Γ. Κουρμούζης ὀνομάστηκε πρόεδρος καί ὁ Α. Τσάτσος, γενικός γραμματέας. Ἡ ἡγεσία τοῦ ἀνώτατου συνδικαλιστικοῦ ὀργανισμοῦ δέν ἐνδιαφέρθηκε ποτέ γιά τή λύση τῶν ζωτικῶν ζητημάτων τῶν ἐργαζομένων ἀλλά περιορίζεται στό νά λιβανίζει τή χούντα καί νά συνομοτεῖ ἐνάντια στά συμφέροντα τῶν ἐργατοὑπαλλήλων. Τελικά ἡ χούντα ἀφοῦ ἔδωσε ἐντολή στόν Γ. Κουρμούζη καί στόν Α. Τσάτσο νά παραιτηθοῦν στίς ΙΙ-7-7Ι μέ τίς εὐλογίες τοῦ χουντικοῦ ὑπουργοῦ ἐργασίας ἐκλέχτηκε στή θέση τοῦ προέδρου, ὁ Φ. Δασκαλάκης καί στή θέση τοῦ γεν. γραμματέα ὁ Β. Ταμπάκης. Καί τέλος τά πιδ ἄμεσα ζητήματα ποῦ ἀπασχολοῦν σήμερα τοὺς ἐργάτες καί τοὺς ὑπάλληλους εἶναι ἡ ἐφαρμογή τῶν δημοκρατικῶν καί ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ἀμση αὐξηση τῶν μισθῶν, ἡμερομισθίων καί συντάξεων. Ἰση ἀμοιβή γιά ἴση δουλειά στίς γυναῖκες. Κατάργηση τοῦ άρθρου 20 τοῦ νόμου 3239, ἐλεύθερη σύναψη συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας χωρίς τίς αὐθαίρετες ἐπεμβάσεις τῆς κυβέρνησης πρὸς ὄφελος τῶν ἐργοδοτῶν.

Ἡ κυβέρνηση πού σχημάτισε ἡ νέα χούντα μετὰ τὰ Νοεμβριανὰ δημοσέβει-
στίς 26-3-74 τὸ Ν.Δ. 353 μὲ τὸ ὁποῖο τροποποιοῦνται καὶ συμπληρώνον-
ται οἱ συνδικαλιστικοὶ νόμοι. Μὲ τὸ διάταγμα αὐτὸ ἐπιδιώκεται ὅπως
ἀνακοίνωσε ἡ χούντα νὰ ἐναρμονιστοῦν οἱ Ἑλληνικοὶ συνδικαλιστικοὶ
νόμοι μὲ τίς διεθνεῖς συμβάσεις καὶ τίς παρατηρήσεις τοῦ Διεθνοῦς
Γραφείου Ἑργασίας.

Ὁ παραπλανητικὸς ἐλιγμός φαίνεται καὶ μὲ τὸ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐνήρ-
γησε ἡ χούντα ὅπου δὲν ἐνημέρωσε κἀν τοὺς διορισμένους ἐκπροσώπους
τῆς στοὺς διάφορους ὀργανισμούς.

Μὲ τὸ νέο Ν.Δ. διατηρεῖται τὸ ἄρθρο 36 τοῦ Ν.Δ. 840, τὸ ὁποῖο θέτει
οὐσιαστικὰ ὑπὸ ἀπαγόρευση τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας. Δὲν προβλέπεται
ἐπίσης ἀλλαγὴ στὸ θέμα χρηματοδότησης καὶ οἰκονομικῆς ἐνίσχυσης τῶν
σωματείων. Ὅπως ρυθμίζεται ἀπὸ τὸ Ν.Δ. 891, πού εἶχε ἀποτελέσει ἀντι-
κείμενο ἐπικρίσεων ἀπὸ μέρους τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἑργασίας.

Πολλές ἀπὸ τίς νεοεισαγόμενες διατάξεις συνεπάγονται κατὰ τὴ γνώμη
τῶν συνδικαλιστῶν παρατηρητῶν γραφειοκρατικὲς διαδικασίες καὶ περισ-
σότερες περιπλοκές, στὴ λειτουργία τῶν σωματείων. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ
καταργηθεῖ ὅλη ἡ μετὰ τὸ πραξικόπημα τοῦ 67 συνδικαλιστικὴ νομοθεσία
καὶ νὰ ἐπαναφερθεῖ σὲ ἰσχὺ ὁ νόμος 667 πού ἀποτελοῦσε κωδικοποίηση
ὅλης τῆς μέχρι τοῦ 1967 νομοθεσίας. Μόνο μὲ ἐκλεγμένους ἐκπροσώπους
καὶ πλήρη ἀναθεώρηση τῆς συνδικαλιστικῆς νομοθεσίας εἶναι δυνατό
νὰ λειτουργήσει ὁ συνδικαλισμός στὴν Πατρίδα μας.